

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-3 У 2844/17 (2012)
Дана 17.05.2017.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Љиљане Петровић, председника већа, мр Николе Китаровића и Мирјане Вулић, чланова већа, са судским саветником Биљаном Стојановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужилаца: А.А. из ..., ..., Б.Б. из ..., ..., В.В. из ..., ..., Г.Г. из, Д.Д. из ..., ..., Ђ.Ђ. из ..., ..., Е.Е. из ..., ... и Ж.Ж. из ..., ..., које заступа пуномоћник адвокат Хајрудин Козица из Пријепоља, Валтерова 106, а тужиоца А.А. из ... заступа и његов син З.З. из ..., ..., против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектор за имовинско-правне послове, уз учешће заинтересованог лица ГП “И.И.” ад из Пријепоља, Валтерова бр. 141, ради поништаја решења број 465-02-00120/2004-07 од 11.05.2012. године, у предмету поништаја решења о изузимању земљишта, након одржане усмене јавне расправе, у нејавној седници већа одржаној дана 17.05.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Министарства финансија Републике Србије, Сектор за имовинско-правне послове број 465-02-00120/2004-07 од 11.05.2012. године и предмет ВРАЋА надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Пресудом Управног суда I-20 У 8234/12 од 03.02.2014.године одбијена је тужба тужилаца: А.А., Б.Б., В.В., Г.Г., Д.Д., Ђ.Ђ., Е.Е. и Ж.Ж., свих из ..., поднета против решења Министарства финансија Републике Србије, Сектор за имовинско-правне послове број 465-02-00120/2004-07 од 11.05.2012. године, којим је одбијена, као неоснована, жалба А.А., Б.Б., Сенале Вељагић, Усније Вељагић и Хајра Вељагића, свих из Пријепоља, изјављена против решења Општинске управе општине Пријепоље бр. 463-7/04 од 29.11.2011. године, којим је одбијен њихов захтев за поништавање решења о изузимању земљишта Одељења за привреду и финансије Скупштине општине Пријепоље бр. 463-50/79 од 28.03.1979.године, став 1. тачка 7. алинеја 2., као неоснован.

Против наведене пресуде Управног суда изјавили су уставну жалбу тужиоци: А.А., Б.Б., В.В., Г.Г., Д.Д., Ђ.Ђ., Е.Е. и Ж.Ж., сви из

Одлуком Уставног суда Уж-5078/2014 од 15.09.2016.године, тачком 1. изреке, усваја се уставна жалба Б.Б., А.А., Д.Д., Е.Е., Г.Г., Ж.Ж., Ђ.Ђ. и В.В. и утврђује да је решењем Општинске управе Пријепоље број 463-7/04 од 29.11.2011.године, решењем Министарства финансија - Сектор за имовинско-правне послове број 465-02-00120/2014-07 од 11.05.2012.године и пресудом Управног суда У 8234/12 од 03.02.2014.године повређено право подносилаца уставне жалбе на правично суђење, зајемчано одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије; тачком 2. изреке, поништава се пресуда Управног суда У 8234/12 од 03.02.2014.године и одређује се да исти суд донесе нову одлуку о тужби подносилаца уставне жалбе изјављеној против решења Министарства финансија - Сектор за имовинско-правне послове број 465-02-00120/2004-07 од 11.05.2012. године; тачком 3. изреке, усваја се уставна жалба Б.Б., А.А., Д.Д., Е.Е., Г.Г., Ж.Ж., Ђ.Ђ. и В.В. и утврђује да је у поступку који је вођен пред Општинском управном општинском Пријепоље у предмету број 463-7/2004 повређено право подносилаца уставне жалбе на суђење у разумном року, зајемчано одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије, док се у преосталом делу уставна жалба одбацује; тачком 4. изреке, утврђује се право подносилаца уставне жалбе Б.Б., А.А., В.В. и Г.Г. на накнаду нематеријалне штете сваком у износу од по 900 еура, а осталих подносилаца уставне жалбе сваком у износу од по 300 еура, у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате. Накнада се исплаћује на терет буџетских средстава – раздео Министарства правде, у року од четири месеца од дана достављања ове одлуке министарству; тачком 5. изреке, налаже се надлежним органима да предузму све неопходне мере како би се управни поступак из тачке 1. окончао у најкраћем року.

Уставни суд констатује да је предмет одлучивања у управном и управносудском поступку, који су претходили подношењу уставне жалбе, било питање да ли су, на основу утврђених чињеница и меродовног права, испуњени услови за поништај делимичног решења Одељења за привреду и финансије СО Пријепоље број 463-50/79 од 28.03.1979.године, којим је изузето даље право коришћења земљишта од правног претходника подносилаца уставне жалбе, као дотадашњег корисника градског грађевинског земљишта, као и да из садржине образложења решења првостепеног органа произлази да је тај орган утврдио различите површине кп. ... и кп. ... од оних које су наведене у налазу и мишљењу вештака геометра и вештака урбанисте, а да је, у вези са кп. ..., за које је у налазу и мишљењу вештака наведено да нису приведене намени, утврдио да је на тим парцелама, “за које је крајњи корисник у року од годину

дана од дана ступања на снагу Закона о планирању и изградњи започео радње привођења земљишта планираној намени”, изграђен пословно-стамбени објекат. Уставни суд даље констатује да из образложења оспореног решења првостепеног органа не може се утврдити на основу ког доказа је тај орган закључио да је површина новонасталих кп. ... и ..., које су изграђене, веће од површине старе кп. ..., те да образложење наведеног решења не садржи уставноправно прихватљиве разлоге да нису испуњени услови за поништај решења о изузимању спорног земљишта у делу који се односи на кп. Уставни суд је указао да из наведених одредаба Закона о планирању и изградњи („Службени гласник РС“, бр. 47/03 и 34/06) произлази да је активну легитимацију за подношење захтева, у смислу одредбе члана 86. став 7. тог закона, имало лице које је било сопственик неизграђеног осталог грађевинског земљишта у државној својини на дан ступања на снагу Закона о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта („Службени лист ФНРЈ“, бр. 52/58, 3/59, 24/59 и 24/61), Закона о одређивању грађевинског земљишта у градовима и насељима градског карактера („Службени лист СФРЈ“, бр. 5/68), односно Закона о одређивању грађевинског земљишта у градовима и насељима градског карактера („Службени гласник СРС“, бр. 32/68, 17/69, 29/69, 19/71, 16/72, 24/73 и 39/73), као и његов законски наследник. Имајући у виду да се из делимичног решења Одељења за привреду и финансије СО Пријепоље бр. 463-50/79 од 28.03.1979.године не може утврдити да ли је правни претходник подносилаца уставне жалбе на дан ступања на снагу неког од наведених закона био сопственик земљишта које је изузето од права коришћења тим решењем, суд налази да у образложењу оспорених аката недостају разлози за оцену да је за одлучивање о захтеву подносилаца уставне жалбе “за деекспропријацију” спорног земљишта меродавна одредба члана 86. став 7. Закона о планирању и изградњи („Службени гласник РС“, бр. 47/03 и 34/06). С обзиром на изложено, Уставни суд је нашао да оспорена решења Општинске управе општине Пријепоље и Министарства финансија - Сектор за имовинско-правне послове, као и оспорена пресуда Управног суда, нису образложени на начин који би отклонио сумњу у арбитрерност поступања и одлучивања, те је, не преудицирајући одлуку у предметној управној ствари, утврдио да је подносиоцима уставне жалбе повређено право на правично суђење зајемчано чланом 32. став 1. Устава. Стога је Уставни суд усвојио уставну жалбу изјављену због повреде означеног права, сагласно одредби члана 89. став 1. Закона о Уставном суду („Службени гласник РС“, бр. 109/07, 99/11 и 18/13-Одлука УС, 40/15-др. закон и 103/15), одлучујући као у тачки 1. изреке, а у ставу 2. изреке, на основу одредбе члана 89. став 2. Закона о Уставном суду, поништио је пресуду Управног суда У 8234/12 од 03.02.2014.године, оцењујући да се штетне последице утврђене повреде права у конкретном случају могу отклонити једино поништавањем ове пресуде и одредио да се у поновном поступку донесе нова одлука о тужби подносилаца уставне жалбе поднете против решења Министарства финансија - Сектор за имовинско-правне послове бр. 465-02-00120/2004-07 од 11.05.2012.године.

Поступајући у извршењу одлуке Уставног суда, којом је поништена пресуда Управног суда У 8234/12 од 03.02.2014. године, Управни суд је, испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. Закона о управним споровима (“Сл. гласник РС”, бр. 111/09), поново оценио наводе тужбе, одговор на тужбу и списе ове управне ствари, па је након одржане усмене јавне расправе дана 17.05.2017.године, у присуству пуномоћника тужилаца адвоката Хајруда Козице из Пријепоља и З.З. из ... у одсутности уредно позваних туженог органа и заинтересованог лица, нашао да је тужба основана.

Према одредби члана 166. став 2. Устава Републике Србије, одлуке Уставног суда су коначне, извршне и општеобавезујуће.

Чланом 171. Устава утврђено је да је свако дужан да поштује и извршава одлуке Уставног суда (став 1.); да Уставни суд својом одлуком уређује начин њеног извршења, када је то потребно (став 2.); а да се извршење одлука Уставног суда уређује законом.

Одредбом члана 104. став 1. Закона о Уставном суду ("Сл. гласник РС", бр. 109/07...18/13), прописано је да су државни и други органи, организације којима су поверена јавна овлашћења, политичке странке, синдикалне и друге организације, удружења грађана или верске заједнице, дужни да, у оквиру својих права и дужности, извршавају одлуке и решења Уставног суда.

Одредбом члана 89. став 2. Закона о Уставном суду, прописано је да, када Уставни суд утврди да је оспореним појединачним актом или радњом повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом, може поништити појединачни акт, забранити даље вршење радње или одредити предузимање друге мере или радње којом се отклањају штетне последице утврђене повреде или ускраћивања зајемчених права и слобода и одредити начин правичног задовољења подносиоца.

У тужби, поднетој овом суду дана 22.06.2012.године и уређеној поднеском од 26.11.2013.године, тужиоци је оспорили законитост решења туженог и првостепеног органа због погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права и навели да кат. парцела борј ... нема површину која се наводи у решењу. Истичу да је наведена парцела некада обухватала три њиве од којих је једна имала површину од 0.26,62 ха, а након препарцелације, кат. парцела бр. ... има укупну површину од 0.24,08 ха, а кат. Парцела ... има површину 0.02,03 ха, а не 0.10,62 ха, како се наводи у оспореном решењу. Указују да су препарцелацијом основне парцеле 1109/1 настале још и кат. парцеле број: ..., ..., 1109/20, ..., ..., ... и Истичу да је од стране вештака геометра и урбанисте утврђено да кат. парцеле бр. ... нису приведене намени, односно да је јасно наведено да је инфраструктура урађена искључиво за изграђене објекте на кат. парц. бр. ..., док је на кат. парц. бр. ... започет темељ објекта, а у погледу кат. парц. бр. ..., те кат. парц. бр. ..., исте нису изграђене, односно нису приведене намени у складу са планским документима у тренутку вештачења, па стога не стоји тврдња туженог органа да нису испуњени услови за поништај решења о изузимању земљишта. Наводе хронологију поступка по њиховом захтеву, те да је решењем првостепеног органа од 10.03.2009.године, сходно тада важећем Закона о планирању и изградњи, поништено решење о изузимању кат. парц. бр. ..., према старом премеру, а по жалби заинтересованог лица ГП "И.И." Пријепоље, другостепени орган је својим решењем жалбу одбио, док је Управни суд другостепено решење поништио, наводећи да је орган поништио цело решење о изузимању, а пропустио је да цени чињеницу да су парцеле ... и ... приведене намени. Међутим, у поновном поступку првостепени орган уместо да правилно примени одредбе материјалног права - Закон о планирању и изградњи и поништи решење о изузимању за све парцеле настале препарцелацијом раније парцеле ..., а које нису приведене намени у складу са законом, доноси решење којим у потпуности одбија захтев тужилаца за поништај решења о

изузимању, при чему управни орган занемарује чињеницу да су две од девет новосталних парцела приведене намени, а преосталих седам парцела није приведено намени. Сматрају да је налог Управног суда био врло јасан, а то је да првостепени орган при одлучивању, по захтеву тужилаца, крене од тога које парцеле су приведене намени, а које нису, те да у том смислу и донесе одлуку, па је требало да се поништи решење о изузимању у погледу парцела ..., као и ..., а које парцеле нису приведена намени и представљају делове раније изузете парцеле ..., док је погледу парцеле ... и ... захтев требало да буде одбијен, јер су исте приведене намени. Првостепени орган није поступио на наведени начин, већ је одбио у потпуности захтев тужилаца, дајући погрешно образложење, које је у целости прихватио и тужени орган, па предлажу да Управни суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и спор реши у пуној јурисдикцији, а уколико сматра да нису испуњени услови за одлучивање у спору пуне јурисдикције, предлажу да суд поништи оспорено решење.

На расправи одржаној дана 17.05.2017.године пуномоћници тужилаца су остали при наводима тужбе и прецизирали захтев тужбе тако што су тражили да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање, не захтевајући одлучивање у пуној јурисдикцији.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд одбије тужбу као неосновану.

Заинтересовано лице ГП “И.И.” ад из Пријепоља у одговору на тужбу је оспорило наводе тужбе и навело да је у поступку недвосмислено утврђено да је решењем Општине Пријеље од 28.03.1979.године изузета кат. парцела бр. ... КО ..., укупне површине 00.36,73 м2, да је ова парцела 1993.године испарцелисана на десет парцела, од којих су две у моменту ступања на снагу Закона о планирању и изградњи („Службени гласник РС“, бр. 47/03), већ биле приведене намени, и то парцела 1109/1, која је задржала стари број, на чијем делу је изграђена трафо станица за насеље Луке и део улице Лоле Рибара, као и кат. парцела бр. 1109/17, која је уступљена Малагић Ханефији, коју је исти привео намени. Даље, наводи да је недвосмислено утврђено да је ГП “И.И.” ад из Пријепоља у року, који је предвиђен у напред наведеном закону, поднео захтев за израду услова за изградњу пословно – стамбеног објекта, а према измењеном ДУП-у, који је уместо тржног центра, предвидео изградњу стамбено-пословног блока. Из наведеног се да закључити да је цела стара кат. Парцела ... приведена намени, јер је ГП “И.И.” ад 2003. године започело радње на привођењу намени остатка земљишта, подносећи захтев за издавање услова, након чега је добио грађевинску дозволу бр. 351-346/05 и по истој изградио стамбено-пословни објекат, према датим условима и пројектној документацији. Предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

Поступајући по захтеву суда I-3 У 2844/17 (под којим бројем је заведен предмет по пријему одлуке Уставног суда), тужени орган је дана 30.03.2017.године доставио списе предмета.

Из списка предмета произлази да је делимичним решењем Одељења за привреду и финансије СО Пријепоље бр. 03-463/10/79 од 28.03.1979.године, ставом 1. тачка 7. диспозитива, усвојен делимично предлог Јавног правобранилаштва, те се изузима даље право коришћења градског грађевинског неизграђеног земљишта од

досадашњег корисника у корист општине Пријепоље – за крајњег корисника Самоуправну интересну заједницу за припрему и уређење грађевинског земљишта, и то: - цела кат. Парцела ... њива 4. класе у површини од 0.05,15 ха; - цела кат. парцела 1109/1 њива 2. класе у површини од 0.07,11 ха, њива 3. класе у површини од 0.26,62 ха и њива 4. класе у површини од 0.03,00 ха; - цела кат. Парцела ... њива 2. класе у површини од 0.00,29 ха и – цела кат. Парцела ..., њива 3. класе у површини од 0.04,49 ха, из поседовног листа бр. ... КО ..., корисник Ј.Ј. из

Даље, из списка произлази да је Општинска управа општине Пријепоље, решавајући по захтеву правних следбеника Ј.Ј. поднетом 22.09.2014. године, у поновном поступку у извршењу другостепеног решења од 13.07.2011. године, донела решење бр. 463-7/04 од 29.11.2011.године, којим је одбијен поднети захтев за поништавање решења о изузимању земљишта Одељења за привреду и финансије Скупштине општине Пријепоље бр. 463-50/79 од 28.03.1979.године у ставу 1. тачка 7. алинеја 2., са образложењем да су подносиоци захтева тражили поништај наведеног решења којим је изузето даље право коришћења градско грађевинског земљишта од њиховог оца Ј.Ј., у ставу 1. тачка 7. алинеја 2. а у делу који се односи на кат. парцелу бр. ..., те да је у току поступка извршен увид на лицу места уз присуство вештаке геомера и вештака урбанисте дана 04.10.2005.године и дана 25.10.2006.године, да је вештак геометар идентификовао предметно земљиште и да је утврдио да су парцелацијом кат. парцеле бр. ..., укупне површине од 0.36.73 ха, настале кат. парцеле број: ..., ..., ..., ..., ..., ..., ..., ..., означених површина, све уписане на РС -корисник ГП “И.И.” ад Пријепоље, као и да је кат. парц. бр. ..., површине 0.02.03 ха, уписана на име РС-корисник К.К. 1/1 Према налазу вештака урбанисте на кат. парц. бр. ... изграђена је ТС ... и део улице ... са делом инфраструктуре насеља, а кат. парц. бр. ..., ..., ..., ..., ..., ..., ..., КО ..., идентификоване на топографском плану и терену, нису приведенe намени у складу са планским документима у тренутку вештачења, док је кат. парц. бр... . КО ... претежно приведена планираној намени. Затим првостепени орган цитира члан 86. став 7. Закона о планирању и изградњи („Службени гласник РС“, бр. 73/03 и 34/06) и наводи да је у поступку утврђено да је на земљишту, односно кат. парц. бр. 1109/1 површине 0.26.72 ха и кат. парц. бр. ... површине 0.10.62 ха изграђена улица и инфраструктура за насеље Луке и започет приватни стамбени објекат, а површина обе изграђене парцеле је већа од остатка површине старе парцеле ... која је износила 00.36.73 ха, па закључује да је већи део изузете старе парцеле ... изграђен, односно приведен планираној намени прописаној Законом о планирању и изградњи. Наводи да је утврђено и то да је на кат. парц. бр. ..., ..., ..., ..., ..., ..., ... КО ..., за које је Грађевинско предузеће ГП “И.И.” ад Пријепоље у законском року од годину дана, које предвиђа члана 86. став 1. и став 7. Закона о планирању и изградњи, започело радње привођења земљишта планираној намени, изграђен пословно-стамбени објекат. На основу свега изнетог, одлучено је као у диспозитиву.

Тужени орган је, решавајући по жалби подносилаца захтева, оспореним решењем од 11.05.2012.године одбио жалбу, налазећи да су неосновани наводи жалбе и без утицаја на другачију одлуку, с обзиром да је првостепени орган у образложењу ожалбеног решења за своју одлуку дао довољно јасне разлоге, које у свему, као основане, прихвата тужени.

По оцени Управног суда, решења туженог и првостепеног органа су незаконита. Ово стога што је образложење ожалбеног решења, које као правилно

прихвата тужени орган, контрадикторно, као и са стањем у списима, јер првостепени орган најпре излаже налазе и мишљења вештака геометра и урбанисте и на крају, супротно тим налазима и мишљењима, у свом образложењу утврђује различите површине кат. парц. бр. ... и кат. парц. бр. ... од оних које су наведене у налазу и мишљењу вештака геометра и вештака урбанисте, као и да, у вези са кат. парц. бр. ... – за које је у налазу и мишљењу вештака наведено да нису приведене намени, утврђује да је на тим парцелама, за које је крајњи корисник у року од годину дана од дана ступања на снагу Закона о планирању и изградњи започео радње привођења земљишта планираној намени, изграђен пословно-стамбени објекат. Стога је нејасно на основу ког доказа је орган закључио да је површина новонасталих кат. парц. бр. ... и кат. парц. бр. ..., које су изграђене, већа од површине старе кат. парц. бр. ..., нити даје јасне и на закону засноване разлоге за оцену да нису испуњени услови за поништај решења о изузимању спорног земљишта у делу који се односи на кат. парц. бр. ..., при чему, образложења оспорених аката не садрже ни разлоге за оцену да је за одлучивање о захтеву подносиоца меродавна одредба члана 86. став 7. Закона о планирању и изградњи („Службени гласник РС“, бр. 47/03 и 34/06), важећа у време подношења захтева, а којом је било прописано да ће се на захтев ранијег сопственика, односно његовог законског наследника, поништити правноснажно решење о изузимању градског грађевинског земљишта из његовог поседа, ако корисник градско грађевинског земљишта исто не приведе намени за коју је земљиште изузето у року од годину дана од дана ступања на снагу овог закона.

Имајући у виду све наведено, по оцени Управног суда, оспорено, као и ожалбено решење се не могу прихватити као правилна и на закону заснована, јер су донета уз повреду правила поступка прописаних одредбама члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, бр. 30/10). Ово стога што у образложењима оба решења нису дати јасни, довољни и на закону засновани разлози, који с обзиром на стање у списима, упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

У поновном поступку надлежни орган је дужан да отклони учињене повреде правила поступка које му је указано овом пресудом и да, одлучујући о жалби тужилаца, у складу са одлуком Уставног суда Уж 5078/14 од 15.09.2016.године, донесе ново на закону засновано решење, при чему је везан правним схватањем и примедбама суда на основу члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Са изнетих разлога, Управни суд је, на основу члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 17.05.2017.године, I-3 У 2844/17 (2012)

Записничар
Биљана Стојановић,с.р.

Председник већа- судија
Љиљана Петровић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

J3